

PRILOZI ZA BIOGRAFIJU MILANA ČOPIĆA

Milan Čopić rodio se u Senju 4. XII. godine 1897.¹ Kao muško dijete Jove Čopića kršten je u pravoslavnoj crkvi Velike Gospojine u Senju. Njegovo djetinjstvo, poput djetinjstva njegovog brata Vladimira i ostalih vršnjaka, bilo je veoma teško. Prema sjećanju njegovih susjeda i prijatelja Frane Lončarića samo donekle mi je uspjelo rekonstruirati Milanovo djetinjstvo i mladost. Nižu pučku školu Milan je završio u Senju — negdje godine 1908.² Kako Milanovi roditelji nisu imali mogućnosti da ga školuju ili pošalju u zanat, on je ostao kod kuće, pomagao roditeljima oko blaga i u vrtlima.³ Kada je ojačao, obavljao je i lakše fizičke poslove u gradu i na utovaru i istovaru u luci. Kao i sva djeca, posebno ona iz »Varoša«, ako je bilo vremena, igrao je na »špekule«, »spasa«, »košte« i druge popularne igre. Milan je bio vrlo simpatičan drug visoka stasa, oduljeg lica, kestenjaste kose. Inače vrlo bistar i snalažljiv. Prava je šteta da se nije mogao školovati.

Po jednim je negdje 1916. ili 1917. a po drugima u početku godine 1918. pozvan u austrougarsku vojsku, u radni odjel³ (Arbeitsabteilung) na Rijeci. Tu je imao priliku pa je vrlo brzo i dosta dobro naučio mađarski i talijanski jezik. Nakon svršetka rata na koncu 1918. Milan se vratio u Senj.

U to vrijeme, na koncu 1918. ili u početku siječnja 1919. u Senj se iz Rusije vraća, preko Zagreba, Milanov brat Vladimir Čopić. Nakon dolaska u Senj Vladimir je zatvoren, ali i brzo pušten na slobodu.

U početku 1919. Milan Čopić nalazi se u Zagrebu kao podnarednik krajevske vojske. Dapače, Milan je u siječnju 1919. veoma aktivan u vojsci i izvan nje u revolucionarnom i ilegalnom radu. Povjerenom mu je čuvanje ile-

¹ Među dokumentima »Tajni spisi sreza kastavskog« nalazi se obavijest od 28. II. 1936. Odjeljka za državnu zaštitu banske uprave Savske banovine, kojom se obavještava načelstvo sreza Kastavskog, da je Milan Čopić, sin Ivana i Amalije rođ. Lončarić, rođen 4. prosinca 1897. u Senju. Po zanimanju radnik. Bio je emigrirao 1922. te ilegalno otišao u Francusku, odakle se vratio polovicom rujna 1935. Čopić Milan brat je poznatog komunističara Vladimira, te je i sâm sumnjiv kao komunist.

² Budući da je sva dokumentacija Milana Čopića nestala u II. svjetskom ratu, godinu rođenja uzimam iz knjige »Spanija« 5, Beograd 1971. str. 517. gdje stoji da je Milan Čopić, španski borac, rođen 1897. U matičnoj knjizi rođenih parohije Senj, koja je izrađena prema kopiji poslije oslobođenja (SO Senj) stoji pod brojem 3 — Čopić Milan rođen u Senju 4. XII. 1897, otac Jovo Čopić, crkvenjak parohije.

³ Prema sjećanju Frane Lončarića, Milan nije uzet u vojsku na prvoj regrutaciji navodno zbog »neke još dječje bolesti koja ga je pratila od ranije i koje se kasnije oslobodio«. Prema njemu, Milan je tek u početku 1918. mobiliziran i služio vojsku u radnom odjelu na Rijeci.

Sl. 66 — Milan Copic kao austrougarski vojnik pri koncu 1918.

galnog propagandnog materijala. Kod njega su noćivali⁴ i bili najsigurniji mnogi tada istaknuti revolucionari.

⁴ Vatroslav-Martin Cihlar rodio se u Senju 3. kolovoza 1896. Njegov otac Sebald Cihlar kao učitelj je došao u Senj iz Češke 1870. Tu se oženio Ludmilom Polić iz Kraljevice. Obitelj Cihlar živjela je u Senju, Mala vrata broj ..., a potom na Cilnici (Velika plac) u kući Bontić-Zudenigo. Tu se rodio Vatroslav i njegov stariji brat književnik Milutin Cihlar.

Vatroslav polazi i završava pučku školu u Senju 1908. g., kada se kao stipendist zagrebačke Trgovačko-obrtničke komore upisuje u Nautičku školu u Bakru. Kao učenik IV. razreda nautike i jedan od organizatora dačkog štrajka protiv Cuvaja isključen je u proljeće 1912. g. iz škole. Potom odlazi u Kotor, gdje maturira 1913. Neko vrijeme Cihlar plovi kao kadet ali ubrzo napušta zvanje i posvećuje se novinarstvu i književnosti. Početkom I. sv. rata je mobiliziran, pješadiju služi u Karlovcu. Svršetkom rata od 1918. do 1921. g. Cihlar radi kao novinar u Novom i Narodnom listu, a učestvuje i u revolucionarnim zbivanjima, ističući se kao aktivan član Socijalističke radničke partije odnosno KPJ, propagirajući u Rijeci—Sušaku, Zagrebu, Beogradu i drugim mjestima svjetsku revoluciju i uzimanje vlasti od strane proletarijata. Proglašenjem Obznane Cihlar se pasivizira, emigrira

U aferi Dijamanštajn⁵ policija je u stanu Milana Čopića pronašla veliku količinu ilegalnog materijala, te je zbog toga i drugih prikupljenih obavijesti zatvoren i maltretiran kao komunist. Zajedno s bratom Vladom i drugovima organizira i ustroje u zatvorskom štrajku glađu, protestirajući na taj način protiv nenarodnog režima, koji na kraju prisiljavaju da zatvorenike izvede na sud.

Konačno je godine 1920. Milan izašao iz zatvora kao civilna osoba te se još neko vrijeme nalazi u Zagrebu.

Dana 30. prosinca 1920. donesena je Obznana, pa pretpostavljam da se Milan poput nekih drugih drugova morao malo pasivizirati u revolucionarnoj aktivnosti ili je po zadatku Partije službeno otišao u inozemstvo. To zaključujem po tome što se već 30. travnja 1921. nalazi u Beču, kako posvjedočuje slika 6/ u prilogu.

Čini se da se Milan kraće vrijeme nalazio u Beogradu godine 1921/22., kako to tvrdi njegov prijatelj Frane Lončarić iz Senja, koji je u to vrijeme kao zidar zaposlen u Beogradu i u više se navrata susreo s Milanom. Često je s njime razgovarao i sjećajući se jednog takvog susreta, on se prisjeća: *»Imao sam osjećaj da je obavljao neke povjerljive, tajne zadatke,⁶ ne znam za koga, ali sigurno je to činio za brata Vladu ili Partiju. (1921—1922.) Čini mi se da je iz Beograda putovao u Bugarsku—Rusiju (?), kada je obavljao te odgovorne stvari, mislim da je Milan bio član KPJ. I tako jednog dana odjednom je Milan otputovao iz Beograda. Godine 1923. javio mi se iz Pariza. Nikada se više nismo vidjeli, niti sam znao za njegovu tragičnu sudbinu u Francuskoj ili Njemačkoj, gdje je u nekom logoru ubijen od Nijemaca.*

Petar (Stjepana) Čopić iz Zagreba⁷ u svojim sjećanjima na strica Milana Čopića navodi: *»Sredinom prosinca 1934. noću došao je stric Milan kod pok. oca u Brinje. Znam samo da je padala jaka kiša, i kada se na lupanje na vratima javio otac, odgovor je bio: »Stipe, ja sam brat Milan«. Došao je vrlo bijedno obučen, tako da mu je otac dao svoju presvlaku i robu i tada je*

i živi u Italiji, Austriji i Njemačkoj. Nastavlja studije a zbog egzistencije se bavi novinarskim radom. Uoči II. sv. rata Cihlar se vraća u domovinu. Po oslobođenju zemlje (1945). Cihlar kao direktor u osnivanju povijesno-pomorskog muzeja u Rijeci radi na prikupljanju muzejske arhivske građe, piše o povijesti hrvatskog pomorstva suradujući u brojnim novinama, časopisima, pišući i objavljujući pjesme, feljtone i kritike. Veoma mnogo čita, studira umjetnost, kulturu. Godine 1963. postaje član Društva hrvatskih književnika a 1964. znanstveni suradnik Društva za proučavanje i unapređenje pomorstva Jugoslavije.

Pod kraj svog života smješten je u Dom penzionera u Rijeci. Teška bolest, koja ga je duže vremena pratila postepeno mu je oduzimala snagu za rad i volju za život. Umro je na Rijeci 1. I. 1968. na neki način pomalo neshvaćen od nekih svojih prijatelja. Dva dana kasnije uz skromne počasti prema njegovoj želji pokopan je na groblju u Kraljevici.

Vatroslav Cihlar, bez obzira na njegov buran i težak život ispunjen nemirima i lutanjima i uza sve ideološke razlike i njegovu filozofiju života i svijeta, njegov opsežan novinarski i literarni rad te kulturni značaj zaslužuje da bude bolje istražen i objavljen. Međutim, ovdje nas više zanima mladi Cihlar-buntovnik i revolucionar, a što će biti daljnja preokupacija znanstvenih suradnika Senjskog zbornika.

⁵ Dr. Toma Milenković, Vladimir Čopić u jugoslavenskom radničkom pokretu 1918—1921., materijali sa znanstvenog skupa: Vladimir Čopić—život i djelo, Rijeka 1978, str. 91—150. Tu se na dosta mjesta spominje živa revolucionarna djelatnost Milana Čopića 1919—1921. Ona se ispoljavala u vršenju odgovornih zadataka, hapšenju i vezama s onda veoma istaknutim partijskim radnicima: S. Miljušem, A. Cesarcem, N. Kovačevićem, Slavkom Cihlarom i drugim revolucionarima.

⁶ Sjećam se da me je jednog poslijepodneva 1920. ili 1921. posjetio Milan Čopić. Bio je dobro odjeven. Imam osjećaj kao da je doputovao iz Bugarske. Zamolio me da odem u susjedstvo do postolara, da mu popravim cipele. Kada sam se vratio, na stolu su stajali pištolj i bomba. Bio sam iznenađen pa sam Milanovo oružje sakrio da ga netko ne vidi. Pitam Milana što je toliko nervozan i što će mu oružje. Odgovorio je kratko da je zakasnio i da je trebao izvršiti atentat na kralja Aleksandra, koji se toga dana ženio. Kada sam ga upitao tko mu je to naredio, nisam dobio odgovora. Kratko vrijeme iza toga Milan je otišao iz Beograda i više se nismo vidjeli.

⁷ Pismo Pere Stjepana Čopića iz Zagreba upućeno 15. I. 1979. Anti Glavičiću, rukovodiocu Gradskog muzeja u Senju.

ostao u kući osam dana. Međutim, između sedmog i osmog dana u noći, negdje oko 10 sati, javio se ocu mjesni pandur Josip Bešić (Joja) i čuo sam kad je ocu rekao: »Majstore, došao sam vam nešto reći što sam slučajno čuo danas, a da vi ne bi imali nezgode s djecom. Čuo sam razgovor: »Kod Čopića se nalazi čovjek, navodno da je to njegov brat Milan, koji je okorjeli komunisti. Treba ga uhapsiti, jer je tražen od svih policija.«

Otac se zahvalio na povjerenom saopćenju, (a to je čuo i stric), tako da je Milana spakovao, dao mu zimsku robu i 50 dinara, Milan je otputovao. Deset dana poslije toga došla je dopisna karta iz Rumunjske, iz mjesta Deva, kojom se Milan javlja da je sretno stigao i da putuje dalje i da će se još javiti. Ali, pisma više nije bilo.

Godine 1935. bio sam Senju i stanovao kod Rudice Gržina. Jednog dana Milan se iznenada pojavio kod Rudice i s njime dugo razgovarao. Meni je samo rekao da ne smijem nigdje reći da mi je on stric i da se nalazi u Senju. U to vrijeme, ne znam na koji način, Milan je stupio u kontakt sa Ljubicom Kučera (profesoricom francuskog jezika na Senjskog gimnaziji), a oni mi je poslije stanovitog vremena u hodniku Gimnazije rekla da nikad nije tako lijepo razgovarala francuski kao s mojim stricem, bez obzira na to što je obični zidar, ali da govori 16 svjetskih jezika.

Sa Rudicom Gržinom Milan ponovo stupa u vezu prve godine rata u Španjolskoj i to putem jednoga pisma. Sjećam se dobro jer mi je to pismo pokazao i dio pročitao te poslije toga odmah spalio. Dobro se sjećam jednog citata, gdje je pisao: »Dragi Rude ovdje u Španiji događa se ono što nebi mogao živ čovjek da misli ili da stvori sebi jednu sliku. Mrtvi iz groba ustaju i nebo je sa zemljom sastavljeno, ali mi komunisti dobrovoljci dokazat ćemo cilj naše borbe i ono što mi želimo, ne samo u Španiji nego i u čitavom naprednom svijetu.«

Milanova nećakinja Mira Čopić-Marulić priča: »Oko 1936. stric Milan je došao u Senj, do nas. Ja sam stanovala u staroj kući. Nisam ga prepoznala, jer sam od rana djetinjstva s ocem Stjepanom, krojačem, živjela u Brinju. Koliko se sjećam toga vremena, imam osjećaj da je stric Milan došao iz inozemstva, da nije bio oženjen, ali da je živio s nekom ženom Bugarkinjom i s njom imao žensko dijete. Pokazivao nam je sliku djevojčice stare desetak godina. Poslije nekoliko dana stric Milan je otputovao u Brinje do brata Stjepana (moga oca) i dalje ne znam kuda.«

(U knjizi Španija br. 5 na strani 517 stoji da je Milan Čopić, po zanimanju rudar, došao u Španjolsku 11. XI. 1936. iz Francuske.) Prema sjećanju Jose Lončarića »Babovića« stoji da je »Milan odnosno Marijan Čopić bio vojnik-poručnik španjolske republikanske armije, a potom komandant zatvora u Gard Nacional tzv. »Kopika« (naziv zatvora prema prezimenu Čopić). Bio je to jak čovjek, beskompromisan borac, siguran u vršenju ove delikatne službe i zato njegova nastojanja da ide na front nisu mu se ostvarila, iako je imao brata Vladimira, komandanta XV internacionalne brigade. Nije mu na takvom mjestu i s takvim kvalitetama bilo lako naći zamjenu. Tako se meni izrazio Moreno (njegov šef) poslije Fajna.

Naravno, po svemu, Milan je po temperamentu bio eksplozivniji od brata Vladimira, nemirnija duha, strastven pušač, čovjek koji je veoma mnogo putovao po Evropi«, kako kaže Josa Lončarić »Babović«. »Dva puta propje-

* Pismo-izjava od 15. VI. 1972. Josipa Lončarića iz Selaca, borca španjolske republikanske vojske, naslovljeno na Gradski muzej u Senju.

Sl. 67 — Milan Čopić, snimak iz Beča g. 1921.

šao je od Atlantskog oceana dvo sovjetske granice, ali mu nije pošlo za rukom da pređe poljsku granicu.«

Prema sjećanju starih Senjana, Milan nije završio nikakav zanat, sve što se kasnije u policijskoj dokumentaciji navodi kao njegovo zanimanje bilo je privremeno ili da se njegova aktivnost prikrije pred policijom.⁹ Možda je to stalno lutanje-putovanje po Evropi bila službena Milanova dužnost, ali to za sada ostaje bez odgovora.

Milan je od 1919. do 1939. (punih 20 godina), kada je pogubljen od Nijemaca, proputovao gotovo čitavu Evropu, a to je mogao jer je lako učio jezike. Mislim da se mogao služiti talijanskim, mađarskim (?), francuskim, njemačkim (?), španjolskim, a govorio je i ruski, jer je prema istraživanjima dr Ivana Očaka (vidi njegov prilog u Senjskom zborniku VII), M. Čopić boravio neko vrijeme u SSSR-u, gdje je predavao na nekom vojnom kursu za povratnike Jugoslavena.

⁹ Do danas još nema napisane i tiskane biografije revolucionara Milana Čopića. Ne postoji nikakvo sjećanje ili zapis osim policijskih podataka, koje je u iskazima davao Milan ili ih je davala policija u vidu potjernica. Ovaj kao i prilog dr. I. Očaka u Senjskom zborniku VII samo su prilozima za jednu potpuniju biografiju o istaknutom revolucionaru Milanu Čopiću.

Sl. 68 — Jugoslavenski dobrovoljci u Španjolskoj, Milan Čopić u gornjem redu prvi zdesna, Albaceta g. 1937.

Prema sjećanju Mire Čopić-Marulić, u jednom njezinu razgovoru s Rudicom Gržin (danas pokojnim), proizlazi da je negdje u ljeto 1936. došao u Senj incognito Vladimir Čopić, odjeven kao otočanin »Čuk«. Drugi dan poslije toga da ga je tražila policija, ali Vladimir je na vrijeme nestao. Ovo potvrđuje i Nikola Stipaničić, kojemu je o Vladimiru pričao R. Gržin. Tako se čini da su bez dogovora, da srcu udovolje, braća Milan i Vladimir Čopić, prije odlaska u Španjolsku, odvojeno, posjetili Senj.

Nisu ni slutili da je to bio njihov posljednji posjet voljenoj domovini i rodnome Senju kojim su se uvijek ponosili.¹⁰

Svi ovi podaci više su informativnog značaja i trebaju biti dopuna za jednu ozbiljniju biografiju o Senjaninu Milanu Čopiću, u svakom slučaju o iznimnoj ličnosti naše starije revolucionarne prošlosti (1919—1939.), španjolskom borcu i komunistu, koji je punih 20 godina, poput svoga brata Vladimira, posvetio borbi za pobjedu radničke klase, te miru i slobodi svih naroda svijeta.

¹⁰ »Spanija«, knjiga broj 5. Beograd 1971, str. 517. navodi se, da je Milan Čopić završio život u nekom logoru u Njemačkoj 1939.

Opis slika:

1.

Slika prikazuje Milana Čopića u uniformi običnog austrougarskog vojnika-domobrana, snimljena do pasa. Po samom izgledu, bluzi i kapi vjerojatno se radi o slici koja je nastala u početku Milanova vojničovanja — u vremenu kako navodi dr. Ivan Očak (Senjski zbornik VII, strana 133), kada se nalazio na talijanskoj fronti. Još nema nikakvih podoficirskih oznaka. Budući da dr. I. Očak ne navodi izvor slike, to je teško odrediti vrijeme i mjesto gdje je nastala, svakako potječe iz vremena pošto je Milan mobiliziran. (Sl. 63)

2.

Fotografija-dopisnica (slika broj 66). Na prednjoj strani unutar kruga nalazi se Milan Čopić. I ovdje je Milan odjeven u austrougarsku vojničku uniformu običnog vojnika. Milan je prikazan u stojećeg položaju, bez kape, mladolikog izgleda, otvorena pogleda, kose začešljane na stranu. Desnom se rukom oslonio na stolicu, a u lijevoj drži tri karte: karo, pika i herca. Opašać mu čvrsto steže struk, a na lijevoj strani mu visi nož-bajoneta. Prednji dio hlača ukrašen je gajtanastim ornamentom. Slika je nastala negdje na polju pred nekom zgradom — svakako ne u ateljeu. Na slici u donjem desnom uglu Milan je napisao Čopić.

S druge strane slike u prostoru za adresu naslovljeno je olovkom:

Desno gore u sredini:

Podgrupe 2/42, vojna pošta, broj nečitljiv

Milan Čopić

Sasvim desno u kutu:

Okrugli pečat vojne pošte, tekst sasvim nečitljiv.

malo niže 22. X. 18

587

Na desnoj polovici adresirano:

Cijenjena gospođica

Zorica Lončarić

Senj—Zengg

Hrvatsko primorje

Na lijevoj strani, u prostoru za saopćenje, Milan je napisao:

17. 10. 1918.

Draga Zorice

Evo Ti moja fotografija

Primi pozdrav

Čopić Milan

Ova slika nastala je po svoj prilici na Rijeci pred kraj I. svjetskog rata. Sliku je Milan poslao svojoj susjedi Zorici, s kojom se neko vrijeme dopisuje. Sliku je sačuvao Zoričin brat Frane Lončarić, inače stari Milanov prijatelj, te ju je predao Gradskom muzeju.

3.

Na slici u poluprofilu prikazan je Milan Čopić, odjeven u građansko odijelo, s kapom šiltericom na glavi. Po prvi put Milan ima bradu. S desne strane tintom i već jasnijim rukopisom Milan je nekome za sjećanje napisao:

Milan Čopić, Beč 30. IV 1921.

Sl. 69 — Milan Čopić, fotomontaža sa skupne slike »Jugoslavenski dobrovoljci u Španjolskoj«, Albaceta 1937. Gradskom muzeju Senj ustupio Josip Lončarić-Babović.

Ovu sliku sačuvala je Milanova nećakinja Blaža Čopić-Krstić i predala na čuvanje Gradskom muzeju u Senju. Prema njenom sjećanju na ovoj slici Milan se godine 1921. nalazio u Beču, dakle prva njegova emigracija. (Sl. 67)

4.

Milan Čopić snimljen en face do pojasa, odjeven u civilno odijelo, s kravatom i bez kape. Kosa je malo odulja i unatrag začešljana. I ovdje Milan ima bradu. U donjem desnom kutu Milan je ćirilicom napisao *Milan Čopić*, a vjerojatno ju je poslao nekome za sjećanje u domovini. (Sl. 64)

Kako na slici Milan nosi bradu i ima istu kravatu kao na slici redni broj 3, zaključujem da je slika također nastala u Beču u prvoj emigraciji, mjeseca travnja 1921.

5.

Na slici se nalazi Milan Čopić u vojničkoj, najvjerojatnije u oficirskoj uniformi i s kapom šiltericom na glavi. Slika je dosta tamna, nejasna, tako da se ne vide jasno detalji tijela i uniforme. Prema svemu čini mi se da bi slika mogla potjecati iz godine 1937. kratko vrijeme nakon Milanova dolaska u Španjolsku.

Na ovoj slici već se opažaju godine, lutanja po Evropi, nespokoјstvo zbog toga hoće li biti uhapšen i deportiran u Jugoslaviju, jedan zaista težak život komunistu ispunjen revolucionarnim radom, koji je okrunjen odlaskom u Španjolsku na koncu godine. 1936. Pri dnu slike (koja mora da je kopija kopije), a koju je kao original Milan poslao za sjećanje nekome u domovinu. Pri dnu je štampanim slovima napisao Milan Čopić. (Slika 65).

6.

Na slici se nalazi dvadeset Jugoslavena, dobrovoljaca španjolske revolucionarne vojske. Slika je snimljena u ljeto 1937. u mjestu Añacete, a Senjskom muzeju predao ju je Josip Lončarić, rodom iz Selaca, španjolski borac i osobni prijatelj Milana Čopića. Prema zapisu Lončarića, slika je nastala za vrijeme posjete Augusta Cesarca i Rodoljuba Čolakovića Španjolskoј i jugoslavenskim borcima. Za nas je ova slika važna jer se na njoj nalazi Milan Čopić, tada potporučnik španjolske republikanske vojske. Jugoslaveni na slici nalaze se poredani u tri reda, a navodim ih po redu kako je zabilježio J. Lončarić:

Gornji red od lijeva na desno: 1. Penko Mitrov, 2. Franjo Ogulinac-Seljo († 1942), 3. Vladimir Kurt »Majder« († 1943), 4. Mario Klekler (1937), 5. Josip Lončarić-»Babović«, 6. Franjo Porer-»Roman«, 7. Dimitrije Stanisavljević-»Koka« i 8. Milan Čopić-Marijan.

Srednje red od lijeva u desno: 9. Stevo Samardžić, 10. Sveto Đorđević, 11. Mirko Marković, 12. Milić, 13. Ivan Rukavina, 14., potpukovnik

Donji red od desna u lijevo: 15. Dimitrije Georgijević, 16. Božidar Maslarić, 17. Dragutin Gustinčić, 18. Rodoljub Čolaković, 19. August Cesarec, 20. Nikola Kovačević-»Nikita«. (Slika 68).

Sl. 70 — Pogled s
Nehaja na predio Se-
nja — Varoš. U po-
zadini goli krš, a na
obroncima Štrmca
kuće Lončarića,
Gržanića, Glavičića i
Copića. Stanje oko
1910.

115.	Varoš Sv. Jurja u mjestu	17/8.	Stari
46	Glavno Hrv. obrt. radnoga " mjestu	21/10	(Boris) 21/10
47	Glavno Socij. radn. Partija jugosl. (komunista) " mjestu	30/1	1920
48	Pos. Martini otok " mjestu	21/4	
49	Pos. Tomislav Rivaški " mjestu	29/4	

Sl. 71 — Izvadak iz urudžbenog zapismika radničkog društva «Uskok» u Senju, broj 47: Soc. rad. Partija Jugoslavije (komunista) u mjestu od 30. III 1920.